

Karogs tautām

Elders Džefrijs R. Holands

no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Mani tik ļoti aizkustināja katra mūzikas skaņa un katrs teiktais vārds, ka es lūdzu Dievu, lai es vispār spētu parunāt.

1846. gada ziemā, pirms aiziešanas no Navū, prezidentam Brigamam Jangam bija sapnis, kurā viņš redzēja kaut kur Rietumos esoša konusveida kalnā stāvošu eņģeli, kas norādīja lejup uz ieleju. Pēc aptuveni pusotra gada, ienākot Soltleikas ielejā, viņš ieraudzīja to pašu iespaidīgo kalna nogāzi, ko bija skatījis vīzijā, virs vietas, kur šobrīd esam pulcējušies.

Kā bieži vēstīts no šīs kanceles, brālis Brigams aizveda dažus vadītājus uz kalna galu un svinīgi nosauca to par „Karoga smaili”, kas šiem jaunlaiku israēliešiem nesa reliģiska rakstura nozīmi. Pirms 2500 gadiem pravietis Jesaja paziņoja, ka pēdējās dienās „Tā Kunga nama kalns stāvēs jo stingri savos pamatos un pacelsies pāri visiem kalniem ... un Viņš pacels [uz tā] karogu tautām”.¹

Uzskatot to vēsturisko mirkli par daļēju pravietojuma piepildījumu, brāļi vēlējās pacelt kaut ko līdzīgu karogam, lai ideju par „karogu tautām” īstenotu dzīvē. Elders Hiberns Č. Kimbals pasniedza dzeltenu kaklautu, brālis Brigams piesēja to eldera Vilara Ričarda spieķim un tad, uzstādot improvizēto karogu, pasludināja Lielā Sālsezera ieleju un tās kalnus par pravietojumā minēto vietu, no kuras pēdējās dienās izies Tā Kunga vārds.

Brāļi un māsas, šī Vispārējā konference, kā arī pārejās šāda veida gadskārtējās un pusgada konferences ir turpinājums šim sākotnējam paziņojumam pasaulei. Es liecinu, ka pēdējo divu dienu notikumi ir vēl viens pierādījums Baznīcas dziesmas vārdiem: „Lūk, Ciānas karogs plīv!”² Tā nav sagādīšanās, ka Vispārējās konferences vēstījumi angļu valodā tiek publicēti žurnālā ar vienkāršu nosaukumu *The Ensign* (latviski — *Karogs*).

Tuvojoties konferences noslēgumam, es lūdzu jūs turpmāko dienu gaitā pārdomāt ne vien šeit dzirdētos vēstījumus, bet arī to, cik unikāla šāda Vispārējā konference ir pati par sevi — par ko mēs kā pēdējo dienu svētie šādas konferences uzskatām un ko aicinām tajās uz klausīt un novērot citus. Mēs liecinām katrai tautai, ciltij, valodai un tautībai, ka Dievs ne tikai dzīvo, bet Viņš arī runā, ka mūsdienās un šajā laikā ar Svētā Gara iedvesmu dotie padomi ir „Tā Kunga griba, ... Tā Kunga vārds, ... Tā Kunga balss un Dieva spēks glābšanai”.³

Varbūt jūs to jau zināt (un, ja nezināt, jums tas ir jāzina), ka ar retiem izņēmumiem nevienam no vīriešiem vai sievietēm, kas šeit uzstājas, netiek dota noteikta tēma. Viņiem visiem ir jāgavē un jālūdz, jāstudē un jāmeklē, jāuzsāk, jāapstājas un jāuzsāk atkal no jauna, līdz ir pārlicināti, ka, neatkarīgi no personīgajām vēlmēm vai tā, kam viņi dotu priekšroku, viņu izvēlēta tēma atbilst tam, ko Tas Kungs vēlas, lai runātāji šobrīd šajā konferencē pavēstītu. Visi vīrieši un sievietes, ko jūs esat uz klausījuši šīs Vispārējās konferences 10 stundu laikā, ir centušies atsaukties šim pamudinājumam. Viņi visi ir lējuši asaras, bažījušies un no sirds tiekušies pēc Tā Kunga vadības savās domās un to izpausmē. Brigams Jangs redzēja eņģeli, kas stāv virs šīs vietas, bet es lūkojos uz eņģeļiem, kas stāv šajā vietā. Mani brāļi un māsas starp Baznīcas augstākajām amatpersonām

jutīsies neērti par šādu salīdzinājumu, taču tā nu es viņus uzlūkoju — kā mirstīgus sūtņus ar eņģeļu vēstījumu, vīriešus un sievietes, kuriem ir līdzīgas fiziskās, finansiālās un ģimeniskās grūtības kā man un jums, bet kuri ticībā ir ziedojuši savu dzīvi viņiem dotajam aicinājumam un pienākumam sludināt Dieva vārdu, nevis savas domas.

Padomājiet vien, cik dažādi ir dzirdētie vēstījumi! Tas dara šo visu vēl brīnumaināku, jo uzstāšanās tēmas netiek saskaņotas citādi kā vien ar debesu vadību. Un kādēļ gan lai šie vēstījumi nebūtu dažādi? Lai gan lielākā daļa šeit sanākušo, kā arī neklātienē esošo klausītāju ir Baznīcas locekļi, pateicoties apbrīnojamiem komunikācijas jaunievedumiem, Baznīcai nepiederošo konferences klausītāju skaits turpina pieaugt. Tādējādi mums jāuzrunā gan tie, kas zina mūs ļoti labi, gan tie, kas mūs vispār nepazīst. Baznīcas ietvaros vien mums jāuzrunā gan bērni, gan pusaudži un jaunieši, gan cilvēki pusmūžā un gados vecākie. Mums jāuzrunā ģimenes, vecāki un pie viņiem dzīvojošie bērni, vienlaicīgi uzrunājot arī tos, kuri ir neprecēti, bez bērniem, kuri, iespējams, atrodas tālu no mājām. Vispārējās konferences laikā mēs vienmēr liekam uzsvāru uz mūžīgajām patiesībām — ticību, cerību, žēlsirdību⁴ un krustā sisto Kristu,⁵ tajā pat laikā tieši pievērsoties ļoti specifiskiem un aktuāliem, ar sabiedrības morāli saistītiem jautājumiem. Svētie Raksti mums pavēl „[neteikt] neko kā vien grēku nožēlošanu šai paaudzei”⁶, tajā pat laikā mums ir jāsludina prieka vēsts nelaimīgajiem un jādziedina salauztas sirdis. Lai arī kādos vārdos izteikti, visi konferences vēstījumi „[pasludina] apcietinātiem atsvabināšanu”⁷ un stāsta par „Kristus neizdibināmo bagātību”.⁸ Mēs pieņemam, ka, pateicoties plašajam uzstāšanās klāstam, ikviens atradīs kaut ko sev. Manuprāt, vislabāk iepriekšminēto paskaidroja prezidents Harolds B. Lī, pirms daudziem gadiem teikdams, ka „evaņģēlijam jāsniedz mierinājums cietējiem un jāstagādā ciešanas pašapmierinātiem”.⁹

Mēs allaž vēlamies, lai Vispārējās konferences mācības vienmēr būtu tikpat dāsna un aicinoša kā Kristus laikā, vienlaicīgi paturot prātā Viņa vēstījumā ietverto prasību pēc noteiktas disciplīnas. Pašu populārāko no Saviem sprediķiem Jēzus iesāka, pasludinot brīnišķi liegas svētības, ko ikviens no mums sev vēlētos, — svētības, kas apsolītas garā nabagajiem, sirdsšķīstajiem, miera nesējiem un lēnprātīgajiem.¹⁰ Kādu gan dvēseles pacilājumu un mierinājumu sniedz šie vārdi! Tie ir patiesi. Taču tā paša sprediķa turpinājumā Glābējs parādīja, ka miera nesēju un sirdsšķīsto ceļam ir jāklūst arvien šaurākam. „Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts: tev nebūs nokaut,” Viņš bilda, „bet Es jums saku: kas uz savu brāli dusmo, tas sodāms tiesā.”¹¹

Un līdzīgi: „Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: tev nebūs laulību pārkāpt. Bet Es jums saku: ikviens, kas uzskata sievu to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī.”¹²

Kāpjot augšup pa mācekļības taku, mūsu ceļš nepārprotami klūst arvien šaurāks, līdz mēs trīcošiem ceļiem nonākam pie sprediķa kulminācijas, par ko nupat runāja elders Kristofersons: „Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.”¹³ Kas sākotnējās lojalitātes kalna pakājē šķīta viegli, klūst smagi un ļoti grūti, tuvojoties patiesas mācekļības virsotnei. Skaidri saprotams, ka tie, kas uzskata, ka Jēzus mācīja bezatbildības teoloģiju, nav rūpīgi lasījuši „līguma noteikumus”! Nē, kas attiecas uz mācekļību, Baznīca nav bistro, kur vienmēr varam pasūtīt, ko vēlamies. Kādudien *katrs* celis lieksies un *katra* mēle atzīs, ka Jēzus ir Kristus un ka pestīšanu var gūt vienīgi *Viņa* noteiktajā veidā.¹⁴

Vispārējā konferencē mēs vēlamies pienācīgi izrunāt gan striktas, gan mierinošas lietas, tāpēc, lūdzu, esiet droši, ka, runājot par smagiem jautājumiem, mēs labi zinām, ka ne visi no jums aizraujas ar pornogrāfiju, izvairās no laulības vai stājas neatļautos dzimumsakaros. Mēs zinām,

ka ne visi pārkāpj Sabatu, sniedz nepatiesu liecību vai izturas vardarbīgi pret laulāto. Mēs zinām, ka lielākā daļa mūsu auditorijas *nav* vainojama šādos pārkāpumos, taču mums ir dots svēts uzdevums brīdināt tos, kuri tajos ir vainojami, lai kurā pasaules nostūrī viņi atrastos. Tādēļ, ja jūs darāt labāko, ko spējat, piemēram, cenšaties noturēt ģimenes mājvakaru par spīti juceklim, kas dažkārt valda mājās, kas pilnas mazu mežonēnu, — tad dodiet sev augstu novērtējumu šajā jautājumā un klausieties uzstāšanos par ko citu, kur jums iespējams neiet tik spoži. Ja mēs mācām ar Garu un jūs uzklausāt ar Garu, kāds no mums pieminēs to, kas attiecas uz jums, nosūtot personisku pravietojumu tieši jums.

Brāļi un māsas, Vispārējā konferencē mēs pievienojam savas liecības citu turpmākajām liecībām, jo tā vai citādi Dievs *panāks*, ka Viņa balss tiek uzklausīta. „Es sūtu jūs liecināt un brīdināt ļaudis,” Tas Kungs ir teicis Saviem praviešiem.¹⁵

„[Un] pēc jūsu liecības nāk zemestrīču ... pērkoņu ... zibeņu ... vētru ... un jūras viļņu, kas bangojās pāri savām robežām, liecība. ...

Un eņģeļi ... [sauks] stiprā balsī, pūzdami Dieva bazūni.”¹⁶

Šie mirstīgie eņģeļi, kas nāk pie šīs kanceles, ir katrs savā veidā „pūtuši Dieva bazūni”. Ikviens sprediķis pēc būtības vienmēr ir gan mīlestības liecība, gan brīdinājums — gluži kā dabas balss, kas liecinās ar mīlestību un brīdinās pēdējās dienās.

Pēc brītiņa pie šīs kanceles, lai noslēgtu konferenci, nāks prezidents Tomass S. Monsons. Es vēlos teikt ko personīgu par šo iemīļoto vīru, vecāko apustuli un mūsdienu pravieti. Ņemot vērā pienākumus, ko es minēju un ko jūs dzirdējāt šīs konferences laikā, ir skaidrs, ka pravieša dzīve nav viegla un prezidenta Monsona dzīve nav viegla. Viņš to sevišķi minēja vakar priesterības sanāksmē. Kad viņš 36 gadu vecumā tika aicināts par apustuli, viņa bērni bija divpadsmit, deviņus un četrus gadus veci. Māsa Monsonē un šie bērni jau vairāk kā 50 gadu garumā ir atvēlējuši savu vīru un tēvu Baznīcai un tās pienākumiem. Viņi ir pārcietuši grūtības un slimības, laicīgās dzīves likstas un nedienas, ar kurām saskaramies mēs visi, taču, protams, kaut kas no tā viņiem vēl tikai ir priekšā. Taču, neskatoties uz to, prezidents Monsons arvien ir nelabojami labā omā. Nekas nespēj viņu nomākt. Viņam piemīt ārkārtīgi liela ticība un neparasta izturība.

Prezident, visu klātesošo vārdā — gan redzamo, gan neredzamo — es saku, ka mēs jūs mīlam un cienām. Jūsu ziedošanās ir paraugs mums visiem. Mēs pateicamies jums par vadību. Vēl četrpadsmit apustuļa statusu nesošie kopā ar visiem pārējiem uz šī paaugstinājuma un zālē sēdošajiem, kā arī tiem ļaužu leģioniem, kas sapulcējušies visā pasaulē, mīl, atbalsta jūs un darbojas ar jums plecu pie pleca. Mēs atvieglināsim jūsu nastu visos iespējamajos veidos. Jūs esat viens no eņģeliskajiem sūtņiem, kas — kopš pasaules radīšanas — aicināts pacelt Jēzus Kristus evaņģēlija karogu pār visu pasauli. Jums tas izdodas vienkārši lieliski! Es liecinu par šo pasludināto evaņģēliju, par tā sniegto pestīšanu un Viņu, kurš to nodrošina. Diženajā un brīnišķīgajā Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Jesajas 2:2; 11:12.
2. „The Morning Breaks”, *Hymns*, Nr. 1.
3. Mācība un Derības 68:4.
4. Skat. 1. korintiešiem 13:13.
5. Skat. 1. korintiešiem 1:23.
6. Mācība un Derības 6:9; 11:9.
7. Jesajas 61:1.

8. Efeziešiem 3:8.
9. Skat. Harolds B. Lī, „The Message,” *New Era*, 1971. g. janv., 6. lpp.
10. Skat. Mateja 5:3–12.
11. Mateja 5:21–22; skat. 3. Nefijs 12:22.
12. Mateja 5:27–28.
13. Mateja 5:48.
14. Skat. Romiešiem 14:11; Mosijas 27:31.
15. Mācība un Derības 88:81.
16. Mācība un Derības 88:89–90, 92.